

[Jes Lunde]

tuation synes det store flertal altså, at det er i orden at sænke disse menneskers lønninger.

Det drejer sig også om, at man griber ind i bestående overenskomster ved at lægge dette lønloft ind og tvinger de langtidslødige til at arbejde for en lavere løn. Det synes vi er helt urimeligt både socialt og menneskeligt, fordi det får en negativt afsmittende virkning på de job, de langtidslødige får anvist. Jeg tror ikke, der kan være nogen tvivl om, at det arbejde, man sætter langtidslødige til, gradvis vil blive mere og mere ukvalificeret, og når det er sådan, bliver det selvfølgelig sværere og sværere for de langtidslødige at vedligeholde deres kvalifikationer. Det bliver sværere og sværere for dem at få fast tilknytning til arbejdsmarkedet, og på den måde kommer dette lønloft til at forstærke den udvikling, som vi desværre har set i de 10 år med borgerlige regeringer, hvor titusindvis af mennesker er blevet skubbet så langt væk fra arbejdsmarkedet, at de ikke har nogen mulighed for at vende tilbage igen.

Det synes vi er en forkert politik, som bringer os i en situation, hvor vi kan tale om spildte menneskeliv, og det er helt uacceptabelt, at man i et finanslovsforlig tager en aftale med, som bærer ved til det blå. Det var jo også den egentlige grund til, at vi ikke mente, at vi kunne fortsætte i forhandlingerne. Regeringen præsenterede det som et fait accompli. Hvis man ønskede at fortsætte i forhandlingerne, skulle man acceptere forslaget, og det kunne vi altså ikke, og så var den sag færdig.

Også andre af forslagene er urimelige, men de fleste sociale besparelser er jo heldigvis væk, og det er vi meget glade for. Mens vi endnu var i forhandlingerne, lykkedes det i et ganske udmærket samarbejde mellem Socialdemokratiet, CD og SF, nogle gange også Det Radikale Venstre, at få fjernet langt hovedparten af de sociale besparelser, som regeringen diskede op med i løbet af forhandlingerne.

Andre af ændringsforslagene er helt utilstrækkelige, og her vil jeg især nævne forsvarsbesparelserne. Der er lagt op til, at man skal spare 160 mio. kr. på forsvaret i 1992, og det er jo ikke meget at råbe hurra for. 160 mio. kr. er kun godt og vel én procent af forsvarsudgifterne, og det er jo helt grotesk, når vi betragter den aktuelle situation i verden. Der foregår i øjeblikket en kolossal nedrustning, en kolossal afspænding. Sovjetunionen er ved at blive op-

løst, dens styrker bliver dramatisk reduceret. Det samme sker i alle de tidligere Østlande, voldsomme reduktioner i forsvarsstyrkerne. Nogle vestlige lande har fattet det. Holland nedrufter, Belgien nedrufter, Tyskland skærer voldsomt ned, faktisk med 25 pct., og USA reducerer deres forsvarsudgifter meget betragteligt. Men Danmark kan åbenbart ikke. Så længe der består et forsvarsforlig, som de borgerlige partier er med i, kan vi åbenbart ikke få lov til at følge den internationale udvikling på det område.

Vi synes, det er fuldstændig uforståeligt, og især når man sidder i en finanslovsforhandling, hvor man vender hver 25-øre, for sådan var det jo – det var jo ikke den fest, som hr. Kim Behnke lægger op til, at alle var glade og bare delte rundhåndet ud af pengene. Nej, vi sad faktisk i forhandlingerne og skulle have det hele til at gå op, vendte hver 25-øre meget nøje for at få de nødvendige bevillinger igennem. Men selv i den situation er man ikke parat til at bøje sig ned og samle de milliardbeløb op, som man kan spare på forsvaret bare ved at følge den internationale udvikling på området. Det synes jeg er beskæmmende.

Også på undervisnings- og forskningsområdet er nogle af ændringsforslagene ikke gode nok. Her havde vi indtryk af, før vi startede forhandlingerne, at et flertal i Folketinget markerede, at nu måtte man stoppe med produktivetsbesparelserne på det område. Undervisningssektoren er jo blevet meget trængt gennem mange år på grund af de effektivitetskrav, som finansministeren generelt stiller til den offentlige sektor, og der er altså nogle steder i den offentlige sektor, hvor det er vanskeligt at leve op til sådanne krav. Hvis man skal gøre det inden for undervisning og forskning, bliver det jævnt hen noget med at presse flere og flere ind på holdene, og på et eller andet tidspunkt resulterer det jo i en kvalitetsforringelse. Inden forhandlingerne startede, var et flertal her i Folketinget, bestående af S, SF og De Radikale, enige om, at det måtte standse, at man ikke kunne forlange mere af undervisningsområdet med hensyn til produktivitetskravene. Men det synspunkt er altså desværre ikke blevet respekteret i det forlig, der er indgået. Det er meget beklageligt, at efter at vi forlod forhandlingerne, har man alligevel gennemført halvdelen af produktivetsbesparelserne på området.